

Делфина, другарката ѝ, се замисли. Тя се бреше да не загуби приятелката си и реши да отиде за ягоди.

— Кой ще дойде с мене да идем и потърсим ягоди? — попита тя.

Но никой не тръгна. Тогава тя реши да отиде самичка и тръгна веднага. Най-напред премина през една гора, после тръгна по една тясна пътека, която възлизаше до върха на хълмът и се спускаше отново по обратния склон. Най-после премина една друга дъбова и букова гора и дойде до едно място, отдето се разклоняваха три нови пътища. Делфина се спря. Тя се колебаеше по кой път да тръгне.

Докато се колебаеше тъй, тя забеляза едно малко човече, което идваше насреща ѝ. Дрехите му бяха от най-чист бял лебедов пух. На главата си носеше зелена шапка, а на нея се издигаше бяло като сняг перо. Една сребърна ловджийска тръба висеше от едната му страна, а в ръката си държеше лък от слоновина кост.

— Що търсите тук, малко момиченце? — попита я то кротко.

— Ах, — каза Делфина, — имам една болна другарка. Тя вехне и ще я загубя, ако не хапне ягоди. Тя казва че, ако хапне макар и единичка, може би, ще оздравее.

— Ела с мене, — каза човечето аз ще ти по-

кажа де да намериш това, което търсиш.

Той тръгна пред нея и я поведе през много криви пътеки. Колкото повече напредваха те, въздухът ставаше по-топъл и по-пролетен, а гората изглеждаше по-весела и свежа. Най-сетне човечето дойде до една желязна решетка и като извади един ключ от джеба си отвори я и рече:

— Сега, ако вървиш все направо, ще намериш ягоди.